

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ
Управління Служби безпеки України у Вінницькій області

вул. Грушевського, 27, м. Вінниця, 21050, тел. (0432) 53-13-09
www.ssu.gov.ua, e-mail: usbu_vin@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 20001473

ПОВІДОМЛЕННЯ
про підозру

місто Вінниця

«14» лютого 2024 року

Слідчий в ОВС слідчого відділу УСБУ у Вінницькій області майор юстиції Сахненко Сергій Миколайович, розглянувши матеріали досудового розслідування кримінального провадження № 22022020000000259 від 07.11.2022 за ознаками вчинення кримінальних правопорушень, передбачених ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 111, ч. 4 ст. 111-1, ч. 2 ст. 111 КК України, установивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст.ст. 42, 276, 277, 278 Кримінального процесуального кодексу України,

ПОВІДОМИВ:

Синьову Максиму Вікторовичу, 30.09.1985 року народження, уродженцю м. Сімферополь Автономної Республіки Крим, останнє відоме місце проживання: Автономна Республіка Крим, Сімферопольський район, с. Укромне, вул. Молодіжна, буд. 84, громадянину України, –

про те, що він підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 111 КК України.

Відповідно до Конституції України, Україна є суверенною і незалежною державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною. Перебування на території України підрозділів збройних сил інших держав з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями 1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (далі – РФ) 1997 року та іншими міжнародно-правовими актами є окупацією частини території суверенної держави Україна та міжнародним протиправним діянням з усіма наслідками, передбаченими міжнародним правом.

Всупереч вказаним нормам міжнародного гуманітарного права президент РФ Володимир Путін, а також інші невстановлені на цей час досудовим розслідуванням представники влади РФ, діючи всупереч вимогам п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам

Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV) від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), спланували, підготували і розв'язали агресивну війну та воєнний конфлікт проти України, а саме віддали наказ на вторгнення підрозділів ЗС РФ на територію України.

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН входять Україна, РФ та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 9 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями – № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить Визначення агресії, – встановлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави;
- застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;
- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;
- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;
- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;
- засилення державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

Жодні міркування будь-якого характеру, чи то політичного, економічного, військового чи іншого характеру, не можуть слугувати виправданням агресії.

Крім того, принципи суверенної рівності, поваги прав, притаманних суверенітету, незастосування сили чи погрози силою, непорушності кордонів, територіальної цілісності держав, мирного врегулювання спорів та невтручання у внутрішні справи держав були закріплені також у Заключному акті Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року, який підписаний СРСР, правонаступником якого є РФ.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі – Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Згідно з указаним документом, територія України є неподільною та недоторканною.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і РФ.

31 травня 1997 року, відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань згідно із Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі, Україна та РФ уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і РФ (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року № 13/98-ВР та федеральним законом РФ від 2 березня 1999 року № 42-ФЗ). Відповідно до статей 2 – 3 зазначеного договору, РФ зобов'язалася поважати

територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та зобов'язалася будувати відносини одна з одною на основі принципів взаємної поваги, суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або погрози силою, у тому числі економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальноновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та РФ про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований РФ 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької і Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1-2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Згідно зі статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Відповідно до статті 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132-134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі – АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

19 лютого 2022 року військовими формуваннями РФ розпочато збройну агресію проти України, тимчасово окупувавши окремі об'єкти нафтогазовидобування в межах континентального шельфу України.

20 лютого 2022 року військовими формуваннями РФ розпочато тимчасову окупацію АР Крим та м. Севастополь.

17 березня 2014 року депутатами Верховної Ради АР Крим в порушення вимог ч. 2 ст. 2, ст. 73, п. 2 ч. 1 ст. 85, ст. 132 Конституції України в умовах вказаної військової окупації з боку РФ прийнято постанову № 1745-6/14 «О независимости Крыма», згідно з якою створено нелегітимне державне утворення «Республика Крым». 18 березня 2014 року між РФ та представниками нелегітимного державного утворення «Республика Крым» підписано договір про входження території АР Крим та м. Севастополя до складу РФ. 20 березня 2014 року державною думою РФ прийнято федеральний конституційний закон від 21 березня 2014 року за № 6-ФКЗ «О принятии в Российскую Федерацию Республики Крым и образовании в составе Российской Федерации новых субъектов Республики Крым и города федерального значения Севастополя». Згідно з цим рішенням АР Крим та м. Севастополь увійшли до складу Російської Федерації, а на вказаній території встановлюється дія нормативно-правових актів РФ.

Таким чином, з 21.03.2014 на території АР Крим та м. Севастополь у повному обсязі почало діяти законодавство РФ у сфері надання послуг зв'язку, у тому числі положення федерального закону № 126-ФЗ від 07.07.2003 «О связи», постанови уряду РФ № 538 від 27.08.2005 «Об утверждении Правил взаимодействия операторов связи с уполномоченными государственными органами, осуществляющими оперативно-разыскную деятельность», наказу міністерства інформаційних технологій та зв'язку рф № 6 від 16.01.2008 «Об утверждении Требований к сетям электросвязи для проведения оперативно-разыскных мероприятий», наказу міністерства зв'язку та масових комунікацій рф № 73 від 27.05.2010 «Об утверждении Требований к сетям электросвязи для проведения оперативно-разыскных мероприятий», а також наказу міністерства зв'язку та масових комунікацій РФ № 83 від 16.04.2014 «Об утверждении Правил применения оборудования систем коммутации, включая программное обеспечение, обеспечивающего выполнение установленных действий при проведении оперативно-разыскных мероприятий».

Указані нормативно-правові акти РФ, незаконно впроваджені окупаційною владою на тимчасово окупованій території АР Крим та м. Севастополя, а також ліцензійні умови здійснення діяльності надання послуг зв'язку в РФ, серед іншого, передбачають обов'язок операторів зв'язку розміщувати технічні засоби для проведення оперативно-розшукових заходів (далі – АПК «СОПЗ») Федеральною службою безпеки РФ (далі – ФСБ РФ) та російськими правоохоронними органами, а також передавати на вказані технічні засоби інформацію, що передається в належних їм мережах електронної комунікації.

Описана вище діяльність операторів зв'язку на території АР Крим спільно з ФСБ РФ та правоохоронними органами РФ суперечать вимогам законодавства України щодо охорони інформації, що передається каналами зв'язку, та порушують базове право їх абонентів, у тому числі громадян України, які проживають на тимчасово окупованій території АР Крим, на таємницю листування, телефонних розмов, телеграфної та іншої кореспонденції, гарантоване статтею 31 Конституції України.

Рішенням Європейського суду з прав людини від 04.12.2015 у справі «Роман Захаров проти Росії» встановлено, що правові норми РФ, якими регулюється встановлення і використання АПК «СОРЗ» у операторів зв'язку, порушують статтю 8 Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод. Разом із тим, 04.12.2015 прийнято федеральний конституційний закон РФ № 7-ФКЗ «О внесении изменений в Федеральный конституционный закон «О Конституционном Суде Российской Федерации», відповідно до якого в РФ створено механізм невиконання рішень міждержавних органів із захисту прав і свобод людини. Наразі вказані в названому рішенні Європейського суду з прав людини норми законодавства РФ залишаються чинними.

Резолюціями Генеральної Асамблеї ООН «Ситуація з правами людини в Автономній Республіці Крим та м. Севастополь, Україна» № 71/205 від 19.12.2016, № 72/439 від 19.12.2017, № 73/263 від 22.12.2018, № 74/168 від 18.12.2019, № 75/192 від 16.12.2020, № 76/179 від 16.12.2021, № 77/229 від 15.12.2022 засуджено серйозні порушення прав людини на території АР Крим, зокрема політичні переслідування, незаконні затримання і засудження українців та кримських татар з боку ФСБ РФ та правоохоронних органів РФ на території АР Крим.

Досудовим розслідуванням встановлено, що громадянин України Синьов М.В. разом із громадянином України Мангасаряном Арменом Рубеновичем у період з 2009 по 2013 роки здійснювали підприємницьку діяльність на території АР Крим у сфері надання фізичним та юридичним особам послуг з дротового доступу до мережі Інтернет, зокрема, як співзасновники ТОВ «Крим Інфобуд», ТОВ «Крим онлайн» та ТОВ «СевТелеком».

У зв'язку із незаконною анексією РФ території АР Крим, розпочатою 18.03.2014 та подальшого встановлення на вказаній території окупаційної адміністрації РФ і забезпечення ними функціонування законодавства РФ на території АР Крим, Синьов М.В. разом із Мангасаряном А.Р., перебуваючи на території АР Крим, достовірно знаючи про викладені вище обставини, маючи досвід у здійсненні підприємницької діяльності у сфері електронних комунікацій, умисно та зі власної ініціативи, керуючись корисливим мотивом, пов'язаним із отриманням прибутку від діяльності підконтрольних їм товариств на території АР Крим, всупереч законодавству України вступили у змову з надання окремим підрозділам ФСБ РФ допомоги в підривної діяльності проти України, яку реалізували за наступних обставин.

Зокрема, у період з 09 вересня по 31 жовтня 2014 року Синьов М.В. разом із Мангасаряном А.Р., порушуючи заборону на здійснення господарської діяльності юридичними особами, місцезнаходження яких є тимчасово окупована територія, без зміни їх податкової адреси на іншу на території України, зареєстрували у органах окупаційної адміністрації РФ на території АР Крим підприємства – операторів зв'язку: «ООО «Севтелеком», «ООО «Инфострой» та «ООО «Крым-Онлайн».

Також, у період з 29 грудня 2014 року по 06 травня 2015 року

Синьов М.В. та Мангасарян А.Р. із залученням невстановлених працівників «ООО «Севтелеком», «ООО «Инфострой» та «ООО «Крым-Онлайн» отримали для вказаних підприємств від органів окупаційної адміністрації РФ на території АР Крим ліцензії для «надання телематичних послуг зв'язку» та «послуг зв'язку з передавання даних, за виключенням послуг зв'язку з передавання даних для цілей передавання голосової інформації», які у подальшому, щонайменше до 16.02.2020, у встановленому законодавством РФ порядку переоформлювали та поновлювали.

Таким чином, Синьов М.В. разом із Мангасаряном А.Р., залучивши невстановлених працівників «ООО «Севтелеком», «ООО «Инфострой» та «ООО «Крым-Онлайн», організували у період з 09.09.2014 до 29.12.2014 встановлення АПК «СОРЗ» для забезпечення можливості моніторингу та збереження усіх відомостей про факт і зміст Інтернет-з'єднань, зокрема вмісту спілкування абонентів, їх місцезнаходження, обсягу отриманих ними послуг, а також довільного доступу до них органу ФСБ РФ у АР Крим та м. Севастополь, зокрема, для виявлення і переслідування місцевих жителів, які не підтримують окупацію та анексію АР Крим та м. Севастополь.

Таким чином, Синьов Максим Вікторович підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 111 КК України, а саме державна зрада, тобто діяння, умисно вчинене громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, інформаційній безпеці України: надання іноземній державі та їх представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, в редакції статті із змінами, внесеними згідно із Законами № 1183-VII від 08.04.2014 № 1689-VII від 07.10.2014, вчинене групою осіб.

Слідчий в ОВС слідчого відділу
УСБУ у Вінницькій області
майор юстиції

Сергій САХНЕНКО

ПОГОДЖУЮ
Прокурор у кримінальному провадженні –
прокурор Вінницької
окружної прокуратури
«14» лютого 2024 року

Анна ШВЕЦЬ

У відповідності до вимог ст. ст. 42, 276, 227 КПК України, підозрюваному роз'яснено, що під час досудового слідства він має наступні права:

Підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися

відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватись послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Права мені оголошені, роз'яснені та зрозумілі. Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені.

Підозрюваний _____

«__» год. «__» хвилин «__» _____ 20__ року.

Захисник: _____

Повідомлення про підозру вручив:
слідчий в ОВС слідчого відділу
УСБУ у Вінницькій області

Сергій САХНЕНКО